

Poemele Iaşului. 2025

Editura *Asachiana*
Iaşi • 2025

**POEMELE IAȘULUI.
2025**

**POEMELE IAȘULUI.
2025**

Asachiana

Copertă: *Cezar BACIU*

Poemele Iaşului. 2025

ISSN 3061-5062 ISSN-L 3061-5062

Copyright © – Toate drepturile rezervate

Editura Asachiana

Redactori: *Florentin BUSUIOC*

Dumitru ŞERBAN

Apărut 2025

Iaşi – România

Biblioteca Judeţeană „Gh. Asachi” Iaşi

Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 8-10, 700063

Telefon: (+4) 0332 110044

E-mail: contact@bjiasi.ro

Web: <http://www.bjiasi.ro/>

Cuvânt lămuritor

*Poezia a fost dintotdeauna o frontieră a sufletului uman dincolo de care se află un teritoriu, un tărâm al liniștii, al sensibilității. Sunt teritorii, spații geografice, în măsură să genereze creații literare care răzbat prin vremuri, care unesc creatorul și opera de acel spațiu. Un astfel de spațiu este și Iașul. S-a scris mult despre istoria culturală a urbei noastre, despre rolul său de capitală istorică, dar, în egală măsură, s-a scris și continuă să se scrie despre farmecul orașului, despre străzile și parcurile sale, despre mănăstirile și palatele sale, despre râul mola-tic care-l traversează și despre parfumul teilor, despre statuile și colinele sale. De la **Odă către Bahlui**, a lui Vasile Alecsandri, până la poeme scrise de Emil Brumaru, Horia Zilieru sau Lucian Vasiliu, zeci de poeți au descris Iașul în culorile anotimpurilor, aducând fiecare o notă de particularitate.*

***Poemele Iașului** este un proiect al Bibliotecii Județene „Gh. Asachi” Iași, care își propune încurajarea creației literare în versuri despre orașul și județul Iași, un proiect destinat elevilor de gimnaziu și liceu. Prezentul volum reprezintă o selecție din creațiile trimise la concurs. S-au alăturat demersului nostru tineri creatori din gimnazii și școli ieșene, îndrumați de profesorii lor: Roxana-Ioana Arhire (Colegiul Național „Emil*

Racoviță"); Alina Bârlădeanu (Colegiul Economic Administrativ); Roxana Ceobanu (Liceul Teoretic „Miron Costin”), Ioana Dumitrescu (Colegiul Tehnic „Gh. Asachi”); Claudia Fotache (Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții), Petru Istrate (Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu”); Iustina Teodora Nistor (Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu”); Ana Iuliana Olinici (Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza”); Anișoara Sprânceană (Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani).

S-a alăturat proiectului nostru din proprie inițiativă eleva Alexandra Cuzuc, Clasa a XI-a B (Colegiul Național Pedagogic „Vasile Lupu”).

Juriul concursului a fost alcătuit din Constantin Dram (președinte, prof. univ. dr. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași), Florentin Busuioc (editor, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași), Dumitru Șerban (redactor, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași).

Au fost desemnați următorii câștigători:

Secțiunea gimnaziu: **Ioana VĂLEANU**, clasa a VIII-a A, Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași.

Secțiunea liceu: **Lucia-Mihaela PLEȘCAN**, clasa a XII-a, Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani.

Clasele V-VIII

Rareș CABA, clasa a VIII-a C
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul

Când vezi Iașul cel frumos,
Tu vei deveni foarte bucuros.
Cu muzee peste tot,
Pe care, dacă nu vei fi netot,
Le vei vizita pe loc.

Avem o mulțime de momente
Unde se întâmplă evenimente.
Grădina Copou, Palatul Culturii
Care a rezistat fracturii
De după cel de-al Doilea Război Mondial
Pentru că era unul teritorial.

Un moment renumit
La care nu te-ai fi gândit
Este Grupul Statuar al Voievozilor
Format din statuile moldovenilor

Care au domnit peste țara lor,
Chiar dacă era pericol otoman,
Cel mai mare dușman.

Daria CIORNEI, clasa a VIII-a B
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul meu drag

Un oraș ca din poveste,
Iașule nostru drag,
Mulți vor trece al tău prag.

Oraș al celor șapte coline
Mândrie a tuturor,
Celor care stau în tine
Și al moldovenilor.

În Iași ne este scrisă
Istoria neamului românesc,
În el, veșnic voi rămâne
Și cu el eu mă mândresc!

Maria MĂRGEAN, clasa a V-a A
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Orașul meu drag...

Iași, oraș frumos și mare,
Plin de flori și de culoare,
Ziua-i vesel, plin de glas,
Iar noaptea, stelele renasc.

Pe Copou sunt tei în floare
Miros dulce și mult soare,
Trec copiii pe alei,
Râd și cântă printre tei.

Palatul Culturii, în soare
Pare-un castel de sărbătoare,
Cu turnuri înalte, strălucind,
Povești din bătrâni grăind.

Iași, oraș de poveste
Cu inimi multe, tinere, oneste,
Te iubim și te păstrăm
În gândul nostru te purtăm.

Victor PREDA, clasa a VIII-a
Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași

Eminescu, Steaua poeziei

Pe-al țării cer, o stea lucește,
Eminescu-n veci trăiește.
Cu versuri calde, dulci, cerești,
Ne-oferă raiuri sufletești!
În șoapta codrilor bătrâni,
Se-aud iubirile din cânt;
El scrie dorul neamului,
E glasul dulce-al sufletului.
Luceafărul, mărturie vie,
De dragoste și veșnicie,
Ne-nvață că-n iubirea sfântă
Chiar timpul însuși se frământă.
Sub teiul blând din dulce Ieși,
El visa lumi dumnezeiești,
Și tot ce-a scris cu har divin
Așterne-o punte spre destin.
Eminescu, gând curat,

Un poet nemuritor, minunat,
Prin tine-nvățăm să visăm,
Să iubim, să iertăm, să sperăm!

Antonia RUSU, clasa a VIII-a A
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul în strofe

Iași, orașul meu drag,
Cu clădiri vechi și tradiții în prag,
În fiecare colț, un izvor de cultură,
Te iubesc și te-admir cu mândrie și căldură.

Piața Unirii, inima ta,
Palatul Culturii ce se-nalță ca o stea,
Simbol al mândriei și-al artei,
Ce ne-ncântă și ne face să visăm la carte.

Grădina Botanică, o oază de verdeată,
Cu flori ce-și deschid petalele-n față,
Un loc de liniște dis-de-dimineată,
Ce ne aduce pace și un strop de viață.

Catedrala Mitropolitană, o bijuterie de arhitectură,
Cu dom înalt ce se ridică-n cultură,
Un loc de rugăciune și de lectură,
Ce ne umple sufletele cu lumină și rugă.

Parascheva e la noi,
Stăm la coadă nopți, pe ploi...
Ca noi să ne rugăm la ea,
Să fie mai bună lumea.

Copoul, inspirație pentru Eminescu,
Statuie ce veghează-n tăcere,
Refugiu și loc de contemplare
Ce ne-aduce-n suflet versuri de mare valoare.

Iași, orașul meu drag și iubit,
Cu tine mă simt mereu împlinit,
Ești o comoară ce nu încetează
Să-mi dea lumina ce mă veghează...

Sebastian SAMSON, clasa a VIII-a A
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Poveștile Iașului

Ce se vede-n depărtare?
Un oraș cum altul nu-i...
Nicio stradă nu-i pustie
Toate sunt cu felinare
Care poartă-n umbra lor
Personaje și povești
Din trecuturi depărtate
Care nu vor fi uitate.

De vei sta pe-o bancă singur
În Copoul liniștit,
Vei simți pe Eminescu
Ce stă tainic, gânditor
Lângă teiul bătrâior.

Iar la pas de vei porni,
Îi vei putea întâlni
Pe eroi și eroine

Din poveștile străvechi,
Vei vedea pe Sadoveanu,
Și pe Creangă cum trudesc
Pentru a crea povești.

Matei ȘERBĂNESCU, clasa a VIII-a B
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iași

Orașul nostru prea iubit
Se-ntinde peste dealuri,
Iașul nostru renumit,
E un palat, e-un mit.
Ziua deschis, noaptea închis,
Ca un muzeu de vază,
Mall-uri, parcuri peste tot,
E pe placul tuturor.
Bucuria de-a trăi aici
Cu nimic nu poți s-o strici

Ioana VĂLEANU, clasa a VIII-a A
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul

În Moldova strălucesc
Catedralele ce mărturisesc
Lumina pură,
Comori din natură.

Locul unde scriitorii se întâlneau,
Păsările cântau și visau...
Acum, generații... au trecut,
Dar totul e ca la început.

Orașul meu, odată capitală,
În inimile noastre, casă specială
Zâmbete asupra oricărui parc,
Zone fiind pentru orice plac.

Iașul rămâne veșnic în suflete și visuri
În fiecare minte și-n înscrisuri.
O, drag oraș, în care am crescut
Să fii prin istoria ta mereu cunoscut!

Clasele IX-XII

Maria-Bianca ACHIREI, clasa a XI-a
Colegiul Economic Administrativ Iași

Iașul în toamnă

Prin centru trec, pe străzi cu frunze ruginii.
Sub cerul blând, ușor acoperit de nori,
Se-aude-un clopot vechi din turn, ca dintr-o zi
În care timpul curge mai domol, în zori.

Palatul Culturii străluce-n asfințit,
Cu turnurile sale ce ating lumina rece,
Și parcă-n aer totul s-a oprit:
Istoria și clipa se-ntâlnesc și trece.

La Copou, teii plâng ușor în vânt,
Și frunzele dansează peste alei tăcute,
Sub pașii tineri care-și poartă gând
Spre visuri noi, frumoase, neștiute.

Prin fața Mitropoliei, liniștea domnește,
Și orașul pare-un dor ce nu sfârșește.

Iașul toamnei, cald și plin de glas,
Rămâne-n suflet, chiar de pleci din el, cândva,
de-acas.

Daniel Constantin AFTEMI, clasa a IX-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Teme
(în dor de Eminescu)

Visul

Doamne, ce bine-i
să visezi!
O lume nouă
să-ți imaginezi
după pofta inimii
creezi.
Doamne, ce bine-i
să visezi!

Dragostea

Doamne, ce bine-i
să iubești!
Toată viața
în roz o vezi.

Dragostea – ce sentiment
sublim!
Amintiri frumoase
îți va da
pe care toată viața
nu le vei uita.

Timpul

Timpul,
ca un cal năvălaș
înainte va galopa,
pe nimeni
nu va aștepta.
Și dacă în trenul
Timpului nu vei urca,
în urmă vei rămânea.

Alexandra ALBU, clasa a X-a C
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Parcul visurilor

În inima Iașului, sus pe coline,
Se-ntinde Copoul, cu umbre senine.
Aici, printre tei cu parfum profund,
Se-ascund un dor și-un mister mai adânc.

Aleea cea veche, de pași legănată,
De veacuri întregi de soare-i sărutată.
Copacii veghează ca niște străjeri,
Păstrând amintiri și iubiri de ieri.

Teiul lui Eminescu, bătrân și tăcut,
Povestea iubirii o ține-n trecut.
Sub crengile sale, poetul visa,
Iar versul lui dulce pe frunze zbura.

Obeliscul Leilor, drept și semeț,
Vorbește de luptă și neam cu dispreț
Față de vremuri grele și uitări pustii,
El ține trează mândria din vii.

Când soarele apune și cerul e cald,
Parcul devine un vis de smarald.
Luna coboară pe ramuri ușor,
Îmbracă Copoul în tainic decor.

Aici, fiecare găsește alin,
Un strop de istorie, un gând mai senin.
Copoul rămâne, de veacuri, mereu,
Un dar pentru Iași și pentru Dumnezeu.

Amalia ALECSANDRU, clasa a IX-a E
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași

Sub pasul toamnei

Pe Copou, frunza, se-aștern,
Teiul lui Eminescu veghează etern.
Deasupra, un nor ca un șal se destramă,
O nouă poveste, în vechea năframă.

Sub umbre, în toamnă, palatul lucește,
Vânt blând, peste frunze, ușor se pornește.
O ploaie mărunță coboară ușor
Și spală orașul de zgomot și dor.

Iașul respiră un dor neștiut,
De vremuri trecute ce n-au dispărut.
Pe Bahlui coboară o ceață subțire,
Ce pare un vis sau o amintire.

Clopotul bate peste străzile pustii,
Vântul adie printre tei și amintiri vii.
Iașul se oprește și ascultă tăcerea.
Sub pasul toamnei ce-i aduce mângâierea.

Iașul sub ploaia frunzelor

Pe Copou coboară,-n taină,
Un parfum de frunze arse.
Vântul poartă dor și taină,
Peste lumea-ntoarsă-n basme.

Teiul vechi își scutură frunza
Pe alei de dor și vise,
Norii trec și lasă-n urmă
Zilele palide și triste.

Mă plimb alene printre tei,
Ascult șoaptele de vânt,
Soarele se ascunde-n nori,
Timpul s-a oprit pe loc.

Frunza cade pe cărare,
Vântul suflu nu mai are,
Soarele e blând și stins,
Toamna vine – totu-i vis.

Alexandra-Elena ANDRIESCU, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași, acasă

Iași, orașul meu iubit,
Ani întregi te-am străbătut,
Frumusețea ta m-a fermecat,
Ești un oraș de neuitat.

Peisaje multe ți-am pictat,
Străzile le-am învățat,
Și-n suflet am păstrat
Clipe dragi, de neuitat.

Plimbările serii m-au făcut să simt
Că aici mereu rămân copil,
Râd, zâmbesc, mă liniștesc,
Și necazurile trec.

Ești, fără îndoială,
Orașul ce-mi-e aleasă casă,
Căci aici am înflorit cu-adevărat,
Lângă tine, oraș minunat.

Andreea-Amalia APOPUȚOAEA, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași

Să fie Iași un oraș simplu?
Să fie el, oare, neînsemnat?
Să fie doar o casă a vreunui conaș
Sau s-aibă el o taină mai mare?

Iași, oraș cu-amintiri profunde,
Al istoriei Rege!
Câte povești printre ziduri ascunde,
Câte lacrimi, oare, șterge?

Un scump oraș, o preaiubită casă,
Unde imaginația ucide granițe,
Un oraș cu lume credincioasă
A cărui clopotniță răsună-n miez de noapte.

O lume-ntreagă să stea,
Timpul să se oprească,
Soarele să se topească,
Totul, doar la umbra ta!

Eliza Gabriela APOSTOL, clasa a XII-a
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Lumină-n pasul meu

Iașule, rămâi lumină-n pasul meu,
Când plec spre zări străine,
Căci departe de tine e cel mai greu,
Și gândul se întoarce tot la tine.

Iașule, rămâi lumină-n pasul meu,
Căci ce folos au mările?
Când nici Poseidon, cu a sa putere de zeu,
Nu-mi poate liniști de dor tulburările.

Ce rost au munții, semeți și tăcuți,
Dacă teii mei din Iași rămân cei mai plăcuți?
Piramidele, cu al lor mister absolut,
Nu au șoptele străzilor ce m-au crescut.
Căci piatra nu ține de suflet, nici de dor,
Iar eu, în lipsa ta mă sufoc ușor-ușor...

Și acum, tramvaiul zece
Mă așteaptă cu scaunul lui rece.

Destinația nu mai e Copoul iubit,
Ci un necunoscut ponosit,
De care m-am izbit,
Care m-a zdrobit,
Și ne-a despărțit.

Așa că te mai rog o ultimă dată
Să-mi fii icoană neuitată.
Iașule, rămâi lumină-n pasul meu,
Căci, în gând, eu te voi purta mereu!

Eliza-Ioana ARSENIU, clasa a XII-a E
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Toamna la Iași

Și plouă iar pe-aleile tăcute,
Și pași se pierd prin frunze ruginii...
Ce dor mi-a fost de clipele acestea!
Orașul meu, mereu te voi iubi.

Și-ți voi cânta în fiecare seară,
Când vântul răscoli-va amintiri,
Iar tu mă vei chema, ca-ntotdeauna,
Cu ale tale stele din priviri.

Pe drumul care șerpuiește agale
Printre colinele pictate-n armonii,
De toamna ce s-a strecurat grăbită.
Eu am plecat, cuprins de nostalgii.

Și-am poposit pios la Catedrala
Ce dintre crizanteme mi-a zâmbit
Și m-a primit cu brațele deschise
Șoptindu-mi tainic: Bine ai venit!

Apoi, palatul cel cu fruntea-n soare
M-a-ntâmpinat cu dorul cuvenit
Și m-a-ntrebat: Pe unde ai umblat, străine?
Mă bucur că-n sfârșit ai revenit!

Bojdeuca din Țicău mi-a spus povestea
Lui Ion Creangă, cea din Amintiri,
Și-am fost copil din nou, pentru o clipă,
Cu Harap-Alb și-ale lui întâlniri.

Piața Unirii m-aștepta senină...
Ce veselie-a fost aici cândva!
Parcă îl văd pe domnitorul Cuza
Și hora-n care țara se clădea.

Printre studenții ce coboar-agale
În vastul univers al învățării,
Aievea eu îl văd pe Eminescu
În cea mai dulce lume... a visării.

Iașule drag, mândrie a Moldovei,
Din vremuri grele tu ai dăinuit
Și-ai renăscut cu fiecare provocare
Prin oameni talentați, ce ți-au croit
Veșminte de lumină și culoare.

Maria-Emilia ATASIEI, clasa a XI-a E
Colegiul Economic Administrativ Iași

Iașul care doare

Te-ai jucat cu ce n-ai cuprins niciodată —
Un oraș crescut cu inima toată.
Mi-ai spus că-s mult, că te dor când trăiesc,
Dar tu erai gol și rece, firesc.

Mi-ai dat străzi, dar tăiate din vis,
Și parcuri cu frunze scoase din scris.
Ai fost poezie în primele pagini,
Apoi doar un tramvai pierdut printre margini.

Mi-ai arătat Copoul sub umbrele grele,
Dar sub brazi erau umbrele tale secrete.
Palatul Culturii părea să zâmbească,
Dar tu rămâneai rece, ca o stradă pustie, stăpână a
tăcerii tale.

Mi-ai dat nume pe care le țin în minte —
Eminescu care plânge, Creangă care șoptește.

Dar tot ce-am găsit erai tu: un oraș ce te joci,
Cu suflet de piatră și râs de foc.

Străbătând Bahluiul, am sperat să te simt,
Dar apa ta curgea rece, iar inima mea s-a stins.
Ai fost o cafenea în care am intrat cu dor,
Și-am ieșit plină de ecoul tău ușor.

Ai ziduri vechi, dar goale, fără răspuns,
Și ulițele tale ascund gustul de-abuz.
Ai fost târgul meu de vise furate,
Și fiecare colț păstra povești neîncheiate.

Am rămas cu tine pe străzi pe care plouă,
Și cu pașii mei care ți se înmoaie-n rouă.
Te port în piele, sub strat de gând,
Unde nu ai ce căuta – și nici n-ai fi stat.

Am crescut între timp, dar încă te visez
Când uit că nu meriți, când iar mă-nnerez.
Iașul nu mai e doar un loc, ci un ecou,
Un băiat care trage inima în zăvoiul gol.

Și poate într-o zi, când vei ști ce-ai stricat,
O să-ți pară că doare, dar tot e prea pătat.
Căci dragostea noastră, copilă și arsă,
A fost ca Trei Ierarhi... dar fără porți, doar fereastră
spartă.

Azi nu te mai chem, dar încă te scriu
Pe străzi ce știu cum doare și se rupe târziu.

Că un „te iubesc” de la o fată curată
Se dă o singură dată.

Și dacă te uit — rămâi între rânduri,
Ca greșelile mici ce se-aprind în gânduri.
Mă vei regreta, dar doar în tăcere,
Cum se regretă prima durere.

Iașul pe care l-am iubit

Am uitat să iubesc printre rânduri,
Pe Copou ploua cu tei și dor,
În ochii Iașului găseam cuvinte,
Dar vântul serii le fura ușor.

Te-am desenat pe coline line,
Cu umbre moi și cer de apus,
Am căutat în tine-o rădăcină,
Și-am găsit un suflet vechi, nespus.

Am vrut să uit, dar m-am pierdut
Prin străzile cu nume de poveste,
În labirintul pietrelor ce tac,
În inima ce încă mai iubește.

Diminețile mi-erau un clopot
Din Trei Ierarhi ce mă trezea,
Dar după ele, un gol mereu,
Ce-mi spunea că orașul plângea.

Eram fată bună, eram visătoare,
Și tu, Iașule, voiai să mă păstrezi
Nu ca pe-o umbră trecătoare,
Ci ca pe-o floare să înflorești.

Te-am iertat de ierni și de ninsori,
Și-am tăcut când ploaia n-a tăcut,
Dar în zori, în fața Mitropoliei,
Simțeam cum dorul meu a crescut.

M-am simțit străină-n Piața Unirii,
Ca o icoană ce vrea să plece,
Dar clopotul Sfântului Nicolae
Îmi spunea să stau, să sper, să petrec.

Te-am văzut mic când erai mare,
Doar o lumină sub ploaia de april,
Dar apoi te-ai ridicat în zare,
Ca un cântec vechi și fragil.

Am plecat când am început să văd
Că dragostea nu e doar parfum de tei,
Că uneori se ascunde-n tăcere
În pașii tineri pe Copou, mai grei.

Nu m-am lăsat prinsă de trecut,
De legende și de glasuri vechi,
Eu eram visul ce crește liber,
Tu erai orașul ce cere perechi.

Regele și regina nu mai joacă,
Căci jocul e al străzilor cu dor,

Și uneori pleci departe,
Dar tot te cheamă-un turn cu ceas în zbor.

Tu gândești doar în clopote și zodii,
Eu visez dansuri în Grădina Botanică,
Și-am lăsat în urmă poveștile triste
Să plutească peste Bahlui, tainică.

Nu-mi pare rău că te-am iubit,
Tu mi-ai dat drum și m-ai învățat,
Că uneori iubirea e orașul
Ce-ți ține sufletul legat.

În casa mea, amintirea ta rămâne,
Cu teii din Copou și cerul lin...
Tu ai fost lecția cea bună,
Un dor pe care nu-l mai sting.

Așa că-ți las poveștile în soare,
Și mă-nalț pe colinele tale –
Sunt fata ce-a iubit în Iași
Și care știe să trăiască iar.

Dorul care plouă peste Iași

Pe străzi ude, pașii noștri se caută
Sub felinare, inimile ne răpesc noaptea.
Roșul tău din ochi încă arde în mine,
Și gustul dulce al dorului mă ține.

Prin Copou, frunza cade pe alee...
Ne privim tăcuți, simțim că totul e greu.
Albastrul cerului se pierde în vânt
Și rămâne doar tăcerea pentru cuvânt.

Galbenul dimineții luminează trotuarul,
Dar pașii noștri se pierd printre blocuri și baruri.
Un „te-am văzut” pierdut prin cafenele,
Ne-atingem, apoi plecăm către alte stele.

Rozul încă rămâne lângă Palatul Culturii,
Un sărut furat, printre umbre și fluturi.
E dulce și crud, ca tot ce-am avut noi,
Un timp ce s-a stins, dar plin de eroi.

Pe Bulevardul Ștefan cel Mare ne-ntâlnim,
Printre vitrine aprinse, pașii ni-i plimbăm din
nimic.

Iașul respiră cu noi, dar nu ne oprește,
Iar dragostea noastră doar pe străzi se păstrează
și crește.

La Universitate, trecerea-i plină de dor,
Ne oprim doar o clipă și ne pierdem în fior.
Vântul adie printre clădiri vechi și noi
Și tot ce simțim se sparge în pașii goi.

La Palas, lumina cade peste gânduri,
Îți prind mâna scurt, dar apoi ne pierdem
prin rânduri.

Roșul din ochi se amestecă cu neonul,
Iar inima-mi bate ca un ecou ce nu cântă tonul.

Pe străduțele mici, aproape de Trei Ierarhi,
Ne privim dincolo de umbrele unor exarhi.
Albastrul nopții se așterne pe zid,
Și tot ce ne lipsește rămâne nemărginit.

Pe Podul Mihai Eminescu, pașii se-opresc,
Ne privim fără cuvinte, dar sufletele cresc.
Fiecare atingere e o șoaptă pierdută
Și fiecare despărțire, o tăcere mută.

În grădinile Palatului, lumina se-aprinde,
Și dorul nostru printre flori se întinde.
Galbenul se joacă printre frunze și raze,
Dar inimile noastre nu mai știu de faze.

Pe străzile lăturalnice ne ascundem,
Ne zâmbim, ne dorim, dar apoi ne pierdem.
Iașul ne poartă printre umbre și lumini,
Iar dragostea noastră se scrie între inocențe și vini.

Când plouă, ne ascundem sub acoperișuri perechi,
Ne atingem ușor și uităm de legile vechi.
Rozul se-ntinde pe asfaltul străzii ude,
Iar noi rămânem doar două umbre nude.

În Piața Unirii, tramvaiele trec,
Noi ne privim scurt, iar timpul se oprește în sec.
Albastrul se pierde din neon, se dezleagă,
Și tot ce ne dorim e să fim doar noi în lumea
întreagă.

Pe Copou se lasă noaptea cea mascată,
Și fiecare atingere devine aromă și tăcere-adunată.
Galbenul lămpilor se joacă pe cărări,
Iar noi ne pierdem între dor și urmări.

La final, Iașul tace, dar ne simte răsuflările sumbre,
Dragostea noastră rămâne printre ziduri și
umbre.

Roșu, albastru, galben, roz – toate se-mbină,
Și rămâne doar amintirea unei iubiri, una divină.

Pașii prin Iașul pe care l-am pierdut

Prin Iași te-am plimbat, pe străzi fără sfârșit,
Sub teii din Copou, ți-am spus ce simt,
Dar tu-ai lăsat iubirea în praf rătăcit,
Și m-ai trădat cu zâmbetul greșit.

Pe scările vechi de la Palat am stat,
Ți-am scris pe ziduri, că nu te-am uitat,
Dar tu-ai plecat și m-ai lăsat în tăcere
Dar vreau să strig să se audă-n stele.

Tramvaiele trec, iar șinele plâng,
Și-n fiecare zgomot aud pașii tăi,
Iașul mă strânge, iar eu chiar mă frâng,
Pe drumuri ascunse, pe străzi fără căi.

Sub bolta de tei am căzut în genunchi,
Și cerul Iașului mi-a fost acoperământ,
Dar tu-ai plecat, iar eu port în rărunchi
O inimă frântă, o viață în vânt.

Biblioteca veche îmi știe povestea,
Căci foi am umplut cu lacrimi și dor,
Am scris că iubirea la Iași va duce vestea,
Dar azi se destramă, pe drumuri de nor.

Turnurile palatului par să mă cheme,
Dar glasul lor rece nu știe de noi,
Rămân doar povești, cu nume și semne
Și pașii pierduți în orașul de ploi.

În Grădina Copou, cu Eminescu în gând,
Ți-am spus că iubesc, dar tu ai fugit,
Sub teiul bătrân, azi, vântul plângând,
Poartă cu el durerea-n alint.

Iașul mă strânge, dar tot mă ridică
Din cenușa iubirii ce-ai risipit,
Pe străzi am învățat că viața nu abdică,
Iar sufletul meu încă nu s-a topit.

Pe dealuri, lumina se stinge încet,
Și clopotul bate în noaptea pustie,
Dar eu scriu versuri, chiar dacă regret
Și fac din durere o poezie.

Adio, iubire, în Iași te-am lăsat,
În case, în tei, în palatul de sticlă,
Dar eu am crescut și-am învățat
Că orașul mă ține, iubirea mă strică...

Rareș-Ionuț ATASIEI, clasa a XI-a
Colegiul Economic Administrativ Iași

Toamnă în Iași

Prin Copou se plimbă vântul,
Pe alei, frunzele mor,
Și parcă tot pământul
Plânge-n galben, visător.

E un murmur de tristețe
Printre ramuri pline de rugini,
Iar Eternitatea, rece,
Doarme-n umbre de străini.

Pe morminte, frunza-n toamnă
Se așterne ca un dar,
Iar lumina palidă condamnă
Visul mut dintr-un altar.

Iașul tace, dar și-n secret
Are sufletul viu, curat.
Un oraș cu toamnă la firet
Știe-a fi nemuritor și cald.

Andrei Sebastian BERARU, clasa a XI-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Iași, cu suflet de lumină

Pe dealuri blânde, Iașul se așterne
Cu pașii vremii scriși în piatră veche.
Sub teiul sfânt, ce dorul dens îl cerne,
Șoptește timpul lin, în sufletul pereche.

Palatul viselor, cu turnuri în oglindă,
Păzește taine, domni, poeți uitați...
Bahluiul tăcut se vrea colindă,
În cântec lin de pași înrouați.

Copoul vechi, cu tei și nemurare,
Îl poartă-n gând pe Eminescu viu
Și fiecare colț e-o amintire
Ce arde-n inimă – un vis târziu.

Iași – cetatea gândului curat,
Cu școli, biserici și izvoare.
Ești vis moldav neîntinat –
Un dor ce nu se stinge nici când moare.

Melisa BEȘLIU, clasa a XII-a D
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașul – oraș de dor și lumină

Iașul, leagăn de cultură,
Unde timpul s-a oprit,
Are străzi cu vrajă pură
Și un spirit neclintit.

Universități, lumini aprinse,
Glas de tineri răsunând
Și în paginile nescrise
Dor de carte legănând.

Bahluiul curge-n taină lină,
Pe sub poduri vechi, sfios,
Iar pe coline se îmbină
Cerul blând c-un dor frumos.

Iașul e icoană vie,
Un oraș de neuitat,
Unde inima-ți învie
Și te simți minunat.

Evelina BURDUN, clasa a X-a C
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Glodenii Gândului

În satul meu, la margine de vis,
Păduri și dealuri dorm în aer deschis.
Glodeni Gândului – loc liniștit,
Îmi cântă în suflet ca un dor nesfârșit.

Când zorii se-arată peste coline
Și casele tac, sub umbre senine,
Se-aude cocoșul, se-aprinde pământul
Și satul tresare, îmbrățișând gândul.

Drumuri de piatră duc către fântâni,
Unde-am sorbit copilăria-n mâini.
Iar râsul curat, ascuns în grădini,
Tresaltă cu dor ale noastre inimi.

Glodenii Gândului, cu oameni cumiți,
Cu povești de foc și ierni cu colinzi,
Ești mai mult decât sat, ești rădăcina mea,
Un colț de lumină, ce nu va seca.

Și, dacă plec, departe să fiu,
Tot către tine mă-ntorc, să știu,
Că am o casă, un loc de-nceput,
Satul din Iași, ce m-a crescut.

Gabriela Petronela BURICEANU, clasa a XII-a D
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – oraș de dor și vis

Iașule, oraș de dor,
Te privesc cu al meu fior.
Teii în floare mă alină,
Ziua în tine-i senină.

Palatul se înalță lin,
Peste timp rămâi divin.
Turnurile lui veghează,
Inimi vechi luminează.

Bahluiul șoptește blând,
Legende din neam, în gând.
Iar Copoul, cu al săi tei,
Scrie doruri către zei.

Clopotele bat încet,
Chemând veșnicia-n piept.
Iașul e vibrație, se știe,
Dor de casă, poezie.

Oriunde eu aş pleca,
Tot la tine-i inima.
Iaşule, oraş iubit,
Veşnic dor neobosit.

Iașul veșnic

Pe dealul vechi, sub tei ce plâng în floare,
Se-nalță Iașul, tainic și senin,
Cu glas de clopot, dulce, el răsare
Din vremi ce curg ca undele-n destin.

Sub boltă-albastră, umbrele de ramuri
Se-mbină blând cu șoaptele de dor.
Și, parcă, veacuri vin și pleacă-n valuri,
Lăsând în urmă cântecul lor.

Aici, Copoul, templul visător,
Își ține teiul drept stindard de har,
Iar dorul tânăr, sfânt, nemuritor
Se-ntoarce iarăși, veșnic la altar.

Pe ulițe vechi, cu pași de poezie,
Trec umbre blânde, feți de scriitori,
Și se adună taina într-o glie
Ce-nfățișează în veacuri visători.

Palatul stă cu turlile spre soare,
Un prinț de piatră, veghind asupra lor.
Și, parcă, timpul, mut și trecător,
Se-oprește-n Iași, cu dor nemuritor.

În cimitir, sub frunza ce suspină,
Se odihnesc ai patriei eroi...
Dar glasul lor, ca flacăra divină,
Încă tresaltă-n codrii din Apuseni.

O, Iași iubit, cu nume sfânt în lume,
Cu rugă blândă și cu dor curat,
Tu ești comoara, tu ești al meu nume,
Cetate vie, cântec ne-ncetat.

Și cât va bate-n inimi dorul firav,
Și cât va plânge frunza-n codru lin,
Tu vei rămâne-n veci un far suav,
Un vis de aur, eminescian, divin.

Felicia CĂPRIAN, clasa a XI-a F
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Pământ străvechi

Of, Iașule, pământ străvechi,
Cu câmpuri verzi, copii zglobii,
Unde ne cântă păsări în perechi,
Te aștept să vii!

Să vii în locul unde mii de vise
Prind aripi spre un nou destin,
Cu amintiri și zâmbete promise
Ce chiar revin!

La câte întâmplări ești martor,
La multe lacrimi și suspin,
La râsete și nopți de amor,
Până am știut cum să iubim.

Azi, uite, pot să-ți zic „acasă”,
Căci m-ai făcut ce sunt acum,
Căci mi-ai făcut viața frumoasă,
Căci m-ai făcut un om mai bun.

Robert CĂRĂUȘU, clasa a X-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Iașul meu

Iașul meu e plin de vise,
Cu-alei lungi, copaci bătrâni.
Parcă timpul nu se-ntâmplă,
Ci doar trece printre ani.

În Copou, când trec alene,
Simt că frunza spune: „stai!”
Și-n teiul cu amintiri –
Glas de Eminescu, vai!

Palatul e ca din povești,
Cu turnuri mari și geamuri clare.
Parcă-așteaptă să-i mai scrie
Vreo prințesă o scrisoare.

Pe străzi cu nume de poeți
Începe ziua liniștită...

În Iașul meu simt că trăiesc
O viață veche... dar iubită.

Mi-e drag orașul meu cu totul –
Cu dealuri, cețuri și povești...
Iașule, tu ești acasă!
Locul unde vrei să crești.

Darius Andrei CHIRIAC, clasa a XI-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Iași, cuib de dor și vis

Iași, cetate cu povești de aur,
Pe șapte coline te-nalți – un tezaur.
Cu pași domoli prin Trei Ierarhi pășim,
Sub Teiul lui Eminescu ne odihnim.

Pe Copou, vântul șoptește blând
Povești de dragoste, de veacuri colindând.
La Bojdeuca bădiei rămânem iar
Cu amintiri dintr-un alt calendar.

Palatul Culturii străjuiește mândru
Și turnurile ating cerul și-l mângâie tandru.
Sub zidurile lui timpul a stat,
Păstrând arta, știința, tot ce-i curat.

La Sfânta Parascheva vin pelerini
Cu flori, cu rugă și de speranțe plini.
Lumina credinței acolo s-aprinde,
În Iașul ce bate cu inimi sfinte,

Oraș al hrisoavelor, al dorului curat,
Iașule, ești o filă de neam luminat.
Cu tine-n suflet plec și mă-ntorc.
Tu ești ACASĂ, al spiritului loc.

În umbra clipelor risipite

În Iași, orașul ce nu doarme,
Două suflete rătăceau în singurătate.
Nu se cunoșteau, nu se chemau, dar o zi le-a adus
împreună,
Ca și cum se lăsau așteptate.

Totul s-a petrecut dintr-odată,
Ca și cum timpul ar fi uitat să anunțe.
Ea era nedumerită, neînțelegând cum apăruse el,
Și din ce poveste neștiută venise.

Pentru ea, era o perioadă grea,
Avusese un accident, suferea după un alt băiat,
Totuși, lângă el, își găsea alinarea,
Și se gândea cum de nu s-au întâlnit deja.

Când, în cele din urmă, privirile li s-au întâlnit,
Totul parcă era magic.

Lângă el, ea descoperea siguranța,
Dar tot ce simțea ascundea în umbră.

Chiar și acum ține minte
Tot despre acea seară,
Chiar și când s-a întâmplat,
Chiar dacă poate pentru el nu a contat.

El parcă simțea că tăcerea ei cere o îmbrățișare
Și i-a oferit-o fără ezitare,
Iar atunci, lumea ei s-a oprit,
Brațele lui devenind un loc mai sigur pentru ea.

Nu voia să îi dea drumul,
Voia să-l păstreze pentru ea,
Și chiar dacă nu a dat dovadă de vreo emoție,
Spera ca el să-și dea seama.

Totul parcă mergea bine,
Iar el îi oferea tot ce avea ea nevoie –
Sau cel puțin ea așa credea,
Deoarece nimeni nu mai făcuse atâtea pentru ea.

O sprijinea când totul era greu,
Îi susținea alegerile,
Îi înțelegea fricile –
Ce-și putea dori mai mult?

Totuși, îi era greu să-i vorbească despre ce simte,
Se gândea că nu îl interesează,
Se gândea că el nu o poate privi așa cum o face ea,
Și de aceea a lăsat liniștea să preia.

El începea să se îndepărteze,
Iar ea nu înțelegea de ce,
Inima șoptindu-i că el caută pe altcineva,
Poate pe cineva mai potrivită pentru el decât ea.

Atunci, ea și-a găsit refugiul în poezie,
Și îi dedica lui tot ce scria,
Încercând să-i comunice tot ce simțea,
Sperând că el un semn îi va da.

Dar el nu o făcea,
Și ea tot aștepta,
Dar în zadar,
Deoarece el nu reacționa.

Îi mai zicea uneori că scrie frumos,
Dar pentru ea asta nu ajungea.
Ea voia ca el să observe mult mai mult,
Să vadă tot ce făcea ea.

Ea încerca să tragă de el,
Să vadă ce s-a întâmplat,
Deoarece îi era frică că-l va pierde...
Și cumva asta s-a și întâmplat.

Tăcerea i-a ținut la distanță pentru o vreme,
Ea scriind în versuri tot ce purta în inimă,
Sperând, astfel, să-l atingă,
Dar el nu reacționa cum se aștepta ea.

Deși credea că i-a trecut de el,
Într-o seară, totul a revenit,

Ea încercând să înțeleagă
Cum de a reușit să se mintă atât.

Ea își dorea să discute cu el,
Să-i spună tot ce simte,
Pentru a reuși să scape din această situație
Care părea că nu vrea să-i mai dea pace.

Într-un final, a reușit,
Simțindu-se pentru un moment mai liberă,
Dar când adevărul s-a năpustit peste ea,
Lumea din jur parcă nu mai era așa senină.

Avea cumva alte așteptări,
Dar se gândea că poate așa era mai bine,
Că măcar adevărul i se arătase,
Deși nu era așa cum și-l imaginase.

Undeva mai există o speranță,
Că poate se va mai întâmpla ceva...
Totuși, încearcă și să se detașeze,
Pentru a fi totul mai bine pentru ea.

Ea dorea ca el să fie fericit
Indiferent cu cine
Și să reușească să facă tot ce-și propune,
Ea promițându-i să-l susțină din umbră.

Această poezie e un ultim gând despre ei,
Un ultim moment în care ea
Își va mai lăsa sufletul să vorbească
Despre ce simte pentru *el*.

Andreea-Daria DRĂGAN, clasa a X-a
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Nu vreau sa te mai iubesc!
Acum, când te privesc,
pot doar să îmi amintesc
de nopțile târzii, senine,
când totul era despre tine.

De zilele în care mă iubeai
și dulce îmi zâmbeai,
mă alintai, strâns mă țineai.

De nopțile petrecute la Catedrala din Iași, sub
clopote line,
unde mă rugam pentru tine, iar tu te rugai pentru
mine.

La poarta Domnului, cu tremur pe buze,
juram că iubirea nu moare în scuze.

Cu toate astea, ai plecat,
de parcă sentimentele mele n-ar fi contat

și m-ai lăsat să simt cum totul se pierde în ploi,
cum o inimă nu mai bate în doi.

Pe aleile lașului te caut și acum,
însă trag aer în piept și îmi văd de drum,
dar, Doamne, cât mi-aș fi dorit
să te mai fi simțit,
să fugim în lumea-ntreagă,
fără ca nimeni să ne înțeleagă.

Pe străzile din lași te-am dorit,
sub teiul bătrân din Copou te-am iubit.
Nevoia mea e iubirea ta...
dar cum să-ți spun că nici nu-ți mai simt ultimul sărut?

Ștefana Ramona GAFTON, clasa a IX-a B
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – oraș cu frunte domoală

Iași, oraș cu frunte domoală,
Pe șapte coline te sprijini lin,
Sub teii tăi vibrează școala
Și visul vechi, moldav, senin.

Prin Copou, în zori de vară,
Mulți pași tăcuți se pierd încet.
Divinul Eminescu, parcă, zboară,
Dintr-un vers vechi și discret.

Palatul tău, cu turle clare,
Se oglindește-n timp solemn
Și clopotele de la mare
Te binecuvântează demn.

Seara, pe străzile cu toamne,
Coboară-un dor de studenție,
Pe zidurile vechi adoarme
O veche, blândă poezie.

Iași, inimă de lut și floare,
Cu suflet vechi și viu mereu,
Tu ești un cântec ce nu moare,
Un dor de-casă, dragul meu.

Andrei Daniel GRIGORESCU, clasa a X-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Iașul – Cetatea cu suflet de dor

În țara colinelor blânde și line,
Unde lumina se-mbracă-n argint,
Iașul se-nalță cu inimi senine.
Ca o cetate cu duh labirint.

Veșminte-i sunt frunze de tei rugători
Străzile-i poartă pași domnești de altare,
Ecouri de clopot și vechi sărutări
Se-aștern peste case cu-arome de soare.

Pe Copou, gândul plutește visând,
Printre șoapte de crini și pași de poeme.
Acolo, sub teiul bătrân, murmurând,
Eminescu și-aprinde-ale iubirii blesteme.

Palatul cu turnuri de marmură grea
Străjuie timpul cu glas de vioară.
Bahluil, cu liniștea sa,
Curge domol, ca o rugă ușoară.

Iașul nu-i doar un oraș – e o stare.
Un cântec nespus, ce tresare-n tăceri.
E leagăn de vis, e a inimii zare
E crin și lumină în vechi mănăstiri.

Aici, trecutul și clipa se-apeacă
Peste cuvinte ce doru-l dezleagă.
Iașul e locul unde sufletul parcă
Și veșnicia cu grație-ncearcă.

Iași, martor al timpului

Iași, tu, mare oraș creator,
Al trecerii timpului martor,
Păstrezi în tine mii de amintiri
Pe străzi, în clopote și-n povești de iubiri.

Palatul Culturii, cu marile ferestre,
Șoptește despre ce a fost, va fi și este,
Al timpului slujitor cel mai fidel;
Mii de povești nerostite zac în el.

Pe strada Lăpușneanu, dacă treci,
Vezi pasul lent al marilor poeți,
Iar frunza care cade azi a căzut și ieri,
Șoptind versuri purtate de adieri.

Bătrânul și fermecătorul Parc Copou
Păstrează al amintirilor adânc ecou,
Al lui Eminescu, ce-n seri târzii,
Sub tei, scria iubite poezii.

Felinarele aprinse, în nopți de vară,
Scaldă străzile în nostalgie caldă,
Iar clădirile înalte, parcă și acum,
Țin minte trecutul plin de zbucium.

Iași, tu, oraș mare creator,
Ai fost mii de ani un spectator
Al timpului care a trecut așa ușor,
Formând poeți, istorie, tradiții și un popor.

Iașul sfânt

O sărbătoare sfântă a adunat
Lumea credincioasă în lung și-n lat.
În Iași, Sfânta Parascheva unește,
Binecuvântează, iartă și păzește.

În rânduri mari, persoană lângă persoană,
Așteaptă la Catedrala Mitropolitană.
Credincioși și plini de speranță,
Vin din fiecare colț al lumii, cu credință,
Indiferent de ploaie, vânt sau distanță.

În fiecare toamnă, Iașul devine
Un simbol sfânt al renașterii divine,
Cu miros de tămâie și busuioc,
Acompaniate de dangătul unui clopot.

Sfințenia nu stă doar într-o raclă,
Ci-n fapta omului, în inima curată.

Iașul, ca un părinte, pe toți ne adună,
Să simțim puterea sfântă împreună.

Măcar o dată pe an suntem uniți,
Cu sufletul curat, chiar dacă obosiți.
Și-n noapte, sub cerul ce ne leagă,
Ne plecăm frunțile, rostind o rugă caldă.

Căci Sfânta ne privește din altar senin,
Și ne dă putere-n fiecare chin.
Iar Iașul, luminat ca o icoană vie,
Rămâne veșnic loc de rugă și iubire.

Lucian Ștefan HRIȘCĂ, clasa a X-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

**Iașule cu flori pe plai
(Poezie în stil popular)**

Iașule cu flori pe plai,
Cu tei dulci și ceruri moi,
Tu ești mândru ca un crai,
Și-n povestea mea ești rai!

Pe la Mitropolie
Bat clopotele-n voieșie,
Iar la Palatul cel mare
Flutură-un steag de sărbătoare!

La Copou sunt flori de dor,
Și alei cu vis în zbor,
Iar sub nukul cel bătrân,
Doarme-un basm cu dor păgân.

Pe dealul Copoului, sus,
Soarele se joacă-n plus,
Zmeie zboară, copii strigă,
Și tot cerul se intrigă!

— Cine râde? — E orașul!
Și dansează iar copacul!
Toți copiii din jurul tău
Fac din zi un curcubeu.

Iașul nostru-i de poveste,
Cu dulceață-n glas, cu veste,
Unde joaca și-alintarea
Țin de mână sărbătoarea!

Matei Teodor HUȚANU, clasa a IX-a E
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași

Iașul, orașul de dor

Pe coline doarme lumina,
Sub tei se-aude un vers,
Eminescu-și plimbă gândul,
Prin Copoul-univers.

Palatul veghează tăcut,
Clopotnițe-n zare tresar,
Iașul, orașul de lut,
Visează etern.

Pe ulițe se plimbă trecutul
Cu pași de domn și dor
Și plouă ușor ca sărutul
Pe un vechi manuscris gânditor.

Sub cerul de toamnă
Se văd felinare arzând,
Iașul rămâne același
Darului gând.

Lucian JURATU, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașul în ochi de basarabean

Iașul îmi pare oglinda
În care mereu văd orizontul
Și simt că sunt acasă,
Exact ca în Moldova mea.

Iașul este legătura sufletului
Dintre mine și voi,
Podul de flori e povestea trecutului
Ce e mereu împreună cu noi.

Iașul este visul tânărului care,
Cu speranță, trece râul mare
Și care vrea cu-o încercare
Să uite acea destrămare.

Iașul, pentru tinerii basarabeni,
E totul. E momentul începuturilor,
E casa de pe ulița vecinilor vicleni.
Basarabeni, pregătiți-vă de zbor!

Palatul Culturii mi-e fratele cel mare,
Deci îl admir fără înfrânare.
Se aude clopotnița din vale,
Iar Copoul îmi iese mereu în cale!

Adesea stau sub un copac
Și simt cum dorul mi se-mbracă-n veac.
E marele Tei al lui Eminescu, se pare,
Căci dorul de limbă încă e mare.

În Iași, am înțeles
Că Prutul nu desparte,
Ci unește două inimi
Ce cândva au fost apropiate.

Corina LAZĂR, clasa a XI-a F
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Pe alei de amintiri

Sub teii din Copou se simt fiori tăcuți,
Iar pașii mei prin frunze te caută pierduți.
Îți simt parfumul dulce, dar chipul îmi alunecă
În umbra ta iubirea e clară, însă tot mai mică.

Pe ulițele vechi, cu miros cald de tei,
Se rătăcește inima, uitând de pașii ei.
Palatul Culturii, în seară de lumină,
Își scaldă turnul trist, în ploaie și-n rugină.

O, Iași, oraș de taină, de cântec și de dor,
Tu știi ce-nseamnă pasul pierdut pe drum ușor,
Tu știi cum dragostea e dulce și amară,
Cum sufletul o caută și totuși o omoară.
La tine mă întorc ca-ntr-un poem uitat!
Ce-i vis și ce-am iubit cu-adevărat?

Eduard Constantin LUCHIAN, clasa a X-a
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Orașul dintre pagini vechi

Iașul nu se lasă iubit ușor.
E ca o carte veche, miroase a timp
Și a nopți pierdute printre pagini.
Trebuie să știi să-l citești încet,
Altfel îți scapă printre degete,
Ca un vis care se rupe în zori.

Are teii lui. Da, îi știi,
Dar nu ei te prind,
Ci felul în care lumina cade peste Copou
Când plouă și tot orașul
Pare că suspină în glumă.

Uneori îl urăști.
Când frigul mușcă din străzi
Și tramvaiele urlă pe linii de gheață,
Zici că ai pleca...
Dar n-o faci.

Pentru că Iașul are ceva din tine
Și te doare să-l lași singur.

E un oraș care te învață să taci frumos...
Sa bei o cafea lângă un zid scorjit
Și să simți că ești parte din el.
Că undeva, între colțuri de biblioteci
Și trotuare obosite,
Cineva te-a înțeles fără să te întrebe ceva.
Așa e Iașul:
Nu te strigă, dar te ține.
Nu te laudă, dar te știe.
Și când pleci,
Îți rămâne sub piele,
Ca un tatuaj făcut din lumină.

Când orașul suspină în tăcere

Pe la Universitate plouă domol,
iar teii par bătrâni de gânduri.
Se sprijină unul de altul, tăcuți,
ca niște profesori care au uitat ce trebuia spus.

Trec oameni grăbiți,
cu fețele ascunse în eșarfe,
iar orașul îi privește la fel pe toți —
cu blândețea aceea obosită,
care nu mai cere nimic de la nimeni.

Pe Copou miroase a ploaie și a hârtie umedă.
Cineva citește într-o cafenea,
iar în aburul ceștii se încurcă istoria,
în timp ce tramvaiele murmură alte povești
pe liniile ude.

Iașul nu se laudă.
Doar respiră printre clădiri

și mai clipește când și când,
când soarele se rătăcește peste Mitropolie.

Și totuși — dacă-l asculți cu răbdare —,
îl auzi cum îți spune pe nume.
Nu tare, nu deodată,
ci încet, aproape în șoaptă,
așa cum numai un oraș care te știe
de prea mult timp o poate face...

Beatris MARIN, clasa a XI-a B
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașul cel sfânt

Un clopot ce cheamă trecutul din somn,
E loc de cultură, de rugă la Domn.
Aici fiecare colț de Rai e poveste
Cu Iașul celor șapte coline dând veste.

În Copou te plimbi, unde te poartă pasul,
La Teiul cel sfânt se oprește cuvântul.
Sunt locuri în Iași, ce inima-ți învață,
Vei fi demn de-o priveliște măreață.

Urci la Cetățuia și privești de sus,
Acolo unde cerul de veacuri a apus.
La Golia, în taină, dar pe vreme bună,
Inima se-nchină, la icoane se adună.

Ioana Denisa MELINTE, clasa a XI-a F
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – cetate a sufletului

Iașul, cetate veche, cu inimi aprinse,
Poveste de dor în pagini cuprinse,
Pe dealuri înalte, cu frunze de tei,
Șoptește istoria pașilor grei.

La Trei Ierarhi clopotele răsună,
Un murmur de veacuri, lumină și rugă.
Palatul, cu turnul privind peste ani,
Străjuiește amintiri, de domnitori și de crini.

Pe Copou, teiul lui Eminescu veghează,
În versuri de aur orașul vibrează.
Studentii, cu visuri purtate-n priviri,
Dau Iașului zbor, dau Iașului miri.

O lume de taină în străzi se adună
Și fiecare piatră e stea împreună,
Un oraș al luminii, al dorului lin,
Iașul – comoară, izvor de destin.

Și cine-l atinge, în suflet primește
O flacăra vie, ce nu se topește,
Căci Iașul rămâne, sub cerul senin,
Un cântec de inimă, etern și divin.

Andreea Bianca MIHĂILESCU, clasa a XII-A
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Iertat de tei

Nostalgie de suflet simt în Iașul
din care ai plecat
cu nepăsare
și cu amintiri neiertătoare.
Ai lăsat în urmă
un sentiment de ură.

Aveam un tei...
un tei plăpând, cu ramuri zburătoare,
plin de dorințe și speranțe.
Dar tu, distrugător de viață,
i-ai tăiat aripile.

O pană... două...
în Bahlui se scufundau ușor.
Teiul meu cu aripi,
la care — ca Eminescu — te așteptam,
se destrăma fără să știe
că începea să zboare.

Spune-mi, nepăsare, ce iertare —
ce iertare să-ți ofer
când teiul meu firav și entuziast
cedează în fața mea?
Și eu mă uit, cu ochii plini de lacrimi,
la soarta lui înfricoșătoare.

N-am făcut nimic...
sunt vinovată de inconștiența mea.
Acum stau doar plângând,
amintindu-mi
de greșeala de a te lăsa
în viața mea.

Iar teiul meu, de mult iubit,
în Copoul abătut,
își pleacă destrămatele aripi,
șoptind...
să-ți dau iertarea.

Mitropolia din Iași

În centrul orașului, dreaptă și tăcută,
Se-nalță biserica, veche și cunoscută,
Cu ziduri înalte, cu turle luminoase,
Un semn de credință în vremuri frumoase.

De veacuri întregi ea străjuie locul,
A înfruntat timpul, furtuna și focul,
Și-acum rămâne, prin har și prin glas,
Un monument veșnic al Iașului de azi.

Aici vin pelerini din țară și lume,
Cu rugă pe buze și lacrimi în nume,
Căci sfânta ocrotitoare-i primește mereu
Pe cei ce se-nchină cu sufletul greu.

Pictura din ziduri, icoanele sfinte,
Păstrează istorii și fapte multe,
Cuvântul se-aude, lumina strălucește
Și timpul încet se scurge.

Nu-i doar o biserică, ci și mărturie,
Un dar pentru Iași și pentru făclie,
Coroană de piatră, de artă și har,
Un loc unde omul se simte mai rar.

Mitropolia rămâne mereu strălucind,
Simbol pentru Iași, un far neclintit,
Un monument viu, zidit pentru veac,
O inimă sfântă în orașul cel drag.

Andra-Mihaela MORARIU, clasa a IX-a E
Colegiul Economic Administrativ Iași

Iașule, tu, casa noastră

Sub teiul eminescian mă plimb,
Miroase-a ploaie și-a iubire,
Și-n frunze simt cum pot să admir
Că dorul poartă amintire.

Pe Copou e liniște și zumzet
De pași ce poartă poezie,
Pe-o bancă veche trece-un ceas
Și tot orașul e o magie.

La Palatul Culturii, stau tăcut,
Și-n vitralii văd altă lume,
De parcă timpul în piatră a vrut
Să scrie amintirea vie.

Prin Trei Ierarhi se-ascunde-un dor
De rugă și de amintire,
Și clopotele, în zbor ușor,
Îmi bat în piept a regăsire.

La Râpa Galbenă cobor,
Cu pași grăbiți, cu vise multe,
Și râd, orașul prinde dor
De toți cei tineri, ce-l ascultă.

Pe Lăpușneanu, plouă lin,
Și teii cântă, se închină,
Iar Iașul tot pare divin,
Când treci pe strada cu lumină.

La „Cuza”, printre ziduri mari,
Aud ecouri de-nțelepciune,
Și simt că-n noi, acei școlari,
Orașul vechi mereu rămâne.

La Bojdeuca lui Creangă,-n prag,
Îmi râde copilăria toată,
Și parcă-mi spune: „Iașul drag
Nu moare-n timp, ci ni se arată.”

Căci Iașul nu-i doar drum și loc,
E dor de carte și culoare,
E vers ce arde fără foc
Și-n inimă devine floare.

Octombrie cel credincios

Pe Bulevardul Ștefan cel Mare pașii răsună,
Sub teii aurii, lumina blând se-adună.
Mitropolia veghează, clopotele bat,
Iar oamenii se roagă cu un dor curat.

Lumânările ard, parfum de tămâie plutește,
Fiecare suflet în credință se-ntregește.
Copii cu ochi mari privesc fețele luminate,
Și-n fiecare privire se-adună rugăciune și credință.

Pe treptele vechi, pașii fac o tăcere caldă,
Iar vântul aduce foșnet de frunze pe stradă.
Pelerini din depărtare vin cu dor aprins,
Să atingă moaștele și să-și simtă sufletul cuprins.

Orașul suspină, plin de rugăciune și dor,
14 octombrie-l face sfânt în fiecare colțisor.
Și noaptea cade blând, peste ziduri și tei,
Dar credința rămâne vie, ca un foc printre oameni și zei.

Bogdan-Ștefan OLTEANU, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașule, eu te ador!

Iașule, toamna ești vioi,
Cad și frunzele greoi,
Cu aurul sclipitor,
Iașule, eu te ador!

Tu, Palat măreț,
Ce ascunzi multe povești,
Priveliștea ta-i fără de preț,
Iașule, eu te ador!

Multe-amintiri, prietenii...
Joacă și umor
Tu ne-aduci în fiecare zi,
Iașule, eu te ador!

Copoule, nu uit de tine
Nici la anu' care vine,
Ai rămas tot visător,
Iașule, eu te ador!

Uite și ziua-n sorită
Când soarele ne zâmbește
Și dânsul strigă cu dor:
Iașule, eu te ador!

Iulia Petronela ONALĂU, clasa a XII-a F
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – maraton tăcut al iubirii

În Iași, sub teiul ce oftează,
Pe străzi cu pași de vis și teamă,
Am prins ușor a mea privire
Și s-a aprins, tăcut, iubire.

Copacii vii, cu glas subțire,
Au tresărit la a mea fire,
Când mâna ta, cu dor curat,
Pe a mea palmă s-a lăsat.

Pe Copou, o liniște eternă
Plutea peste o bancă fermă
Și frunza toamnei, risipită,
Ne-a fost cunună liniștită.

Oraș de suflet și lumină,
Cu noi pășind în taină lină,
Iașul rămâne viu, aproape,
Cu dragostea-n ale lui ape.

Iașul – cetate cu suflet de dor

Iașul, șapte vise parcurse,
Coline moi, adânci, în gând,
Cu tunuri vechi și străzi promise,
Spre zări ce nu se văd curând.

Coboară încet, cu sunet stins
Din Trei Ierarhi, bătrân și sfânt,
Și timpul pare mai încins
Pe pietrele cu semn de vânt.

Un tramvai trece printre file
De carte veche, de cuvânt.
Și fiecare colț adună
Un ecou pe pământ.

E-un oraș ce încă scrie
Cu lumină și tăceri,
Iașul, plin de poezie,
Într-un dans cu mii de ieri.

Iașul lui Eminescu, ecou printre coline

Iașule, Iașule, cu mândre coline,
Pentru Eminescu loc să se-aline,
Ești pentru noi matcă și-aripă
Eterni și efemeri pe-o clipă.

Pe lângă Plopii fără Soț
El pașii și-i ducea,
Îmbrățișând copacii toți
El versuri le-nchina.

La Bolta Rece el stătea
Lângă Bădia, la o masă,
Și pe hârtie el punea
Poeme cu mireasmă.

Pe-alei cu pasul rătăcind,
Ploaia de flori-l trezi din gând.
Era un tei ce-avea să-i fie
O altă poezie.

Și nuferi blânzi, dintr-un tablou,
Îi murmură ca un ecou...
Iașule, dorul ți l-ai păstrat
În versul Lui, neîncetat.

Roxana Ioana PALANCANU, clasa a X-a C
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – orașul dorului și al poveștilor

În inima Moldovei, Iașul se trezește,
Cu clădiri ce-ascund secole de poveste.
Printre tei și alei, orașul își țese
O vrajă de lumină, ce nu se pierde.
Palatul Culturii se-nalță falnic, mândru,
Cu turnuri ce străpung cerul senin.
Pașii prin Copou, printre frunze și gânduri,
Te poartă în timp, în visul lin.
Pe Bahlui, apa șoptește tainic,
Istorii vechi, ce timpul nu le șterge.
Studentii, cu pași vioi și plini de har,
Învăluie orașul într-o energie vie.
Iași, oraș de dor și de cultură,
Răsună-n inimi, cu ecou și mister,
Fiecare colț, fiecare întorsătură
Par o melodie în sufletul etern.

Ioana PĂDURELEANU, clasa a XI-a I
Colegiul Economic Administrativ Iași

Între azi și ieri

Pe șapte coline s-a ridicat visul,
al nostru oraș cu-n trecut apăsător.
*Un oraș ridicat la răscruce de drumuri,
unde străini și nativi și-au lăsat un ultim dor.*

Un oraș cu trai între vechi clopote,
ce odată sunau în marile mănăstiri.
Copoul ce acum își scutură frunzele
ca o ploaie de aur peste tineri scriitori.

Vântul a plimbat parfumuri străine,
ce la hotarele noastre au poposit.
Iar din dorul de unitate ce era odată,
s-a format o unitate de neînvins.

Orașul nu e doar zid și stradă.
În inima lui, cuvintele au prins glas.
Un cântec tăcut, care nu se stinge,
prin litere tipărite cu semințe de iubire.

Iașul nu e doar un oraș,
ci rădăcina ce ne ține în picioare.
Aici, trecutul dă mâna cu viitorul,
iar noi îi suntem martori.

Lucia-Mihaela PLEȘCAN, clasa a XII-a
Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani

Blocuri, tramvaie, vitrine...

Blocurile respiră în liniște,
ca niște urși în hibernare, în jungla de beton.
O femeie fumează pe balcon
și lumina telefonului îi desenează obrajii,
deveniți acum artificiali.

Pe trotuar, un băiat dă cu piciorul într-o cutie
și zgomotul ei e singurul cântec rămas în oraș.
Semaforul schimbă culorile
fără să mai creadă în direcții,
fără să mai creadă în ordine sau
disciplină.

În Iași, tramvaiele se mișcă încet, ca amintirile,
Dealurile poartă lumina pe umeri,
încărcate de viață și expresie,
iar clopotele se aud
ca o poezie uitată.

În vitrine, manechinele au ochii goi,
dar poartă haine noi, stilate, la modă.
Trecătorii se oglindesc o secundă,
apoi dispar în tramvai, fugăriți de stres și timp.

Orașul e o respirație unitară:
fiecare inspiră speranță
și expiră praf.

Atenție în jur!

soarele se strecoară timid pe lângă oamenii grăbiți,
ca o promisiune pe jumătate spusă.
nu încarcă, doar șoptește cu auriu vorbe de încurajare;
iar cei care-l ascultă vor avea o zi bună!

un câine traversează pe verde,
sigur pe el, ca un localnic vechi.
tot ca un localnic, așteaptă rușinos la covrigi;
doar-doar va deveni el, „câinele cu colaci în coadă” ...
cafenelele înfrigurate deschid ochii una câte una,
iar mirosul de espresso îmbrățișează strada
și-i povestește soarelui ce arome a mai visat aseară

Copou are diminețile cu gust de ploaie și parfum sintetic,
iar trecerea de la Lăpușneanu freamătă de pași grăbiți,
de studenții ce cară nopți nedormite în rucsac...
și totul pare mereu pe cale să înceapă,
ca o cortină care se tot deschide, deschide, deschide...

un fluture se oprește pe un afiș vechi cu trei tenori,
curios de prețul unui bilet...
un copil îi arată mamei cerul gri-albastru
cu scânteii violet-oranj...
și, pentru o clipă,
ne ridicăm ochii din telefon.

Elena Diana POPA, clasa a XI-a G
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași

Iași, oraș de veacuri

Pe mal de Bahlui timpul curge încet,
Sub pașii tăi se-aștern ecouri de regret.
Teii din Copou șoptesc sub vântul lin,
Povești de iubire, dor și destin.

Pe străzi de piatră umbrele dansează,
Istoria în ziduri încet se așază.
Fiecare fereastră păstrează un oftat,
Fiecare colț respiră un trecut uitat.

În orașul domnilor și al porților mari,
Se aud încă șoaapte de visuri și hotar.
Iașul oraș de suflete ce nu mor,
Îți dă puterea să crezi că totul e ușor.

Și când se lasă seara peste turle și clopotnițe,
Lumina felinarului aliniază fețe și fețe.
Inima orașului bate încet, dar profund,
Iașul te ține-ntr-un vis etern, rotund.

Denisa Mihaela POTĂRNAC, clasa a X-a C
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – cetate de lumină

Iași, oraș cu dealuri line,
Cu teii plini de amintire,
Din vremuri vechi rămâi străbun,
Cu glas de clopot și de tun.

Pe Copou, teiul dăruiește
Parfum de dor ce nu se stinge,
Iar Eminescu ne tot șoptește
Versul ce-n inimă se-aprinde.

Palatul mare, strălucind,
Cu turnuri spre ceruri crescând,
Povestea domnilor o poartă,
Cu mii de tainice cuvinte-n poartă.

Pe străzi se plimbă pași de dor,
Se-aude un cântec călător,
Iar Bahluiul, curgând domol,
Îmbrățișează al tău simbol.

Iași, suflet viu al Moldovei,
Coroană-n fruntea tuturor,
Rămâi, cu mândrie, în poveste
Oraș al dorului nemuritor.

Iașul după ploi

Oare voi iubi încă o dată
Fără să-mi fie dor de noi?
Poate voi găsi un sens în toate
După sezonul cu ploi.

Dincolo, pe malul celălalt,
La Iași – acolo te-am iubit întâia oară.
Ochii tăi se pierdeau în mii de nori
Și ploaia cădea ca o binecuvântare-amară.

Și astăzi, ploaia vine iar
Și cerul plânge lin de dorul lor,
Primesc lacrimile ca pe-un dar
Pe străzile vechi, sub teii care mor...

Ești dincolo, pe malul celălalt,
Mă chemi, mă chemi înapoi...
Ce dulce erai cu sărutul tău...
Acolo te-am iubit prima dată – sub ploi.

Marina ROBU, clasa a X-a
Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași

Suflet neînțeleș

Cuvintele-s diferite
Uneori nu trebuie spuse
Dor atât de tare
Când visele-s năruite
Sufletu-i bucăți
Te simți neînțeleasă
Copilul interior strigă la tine că vrea
Libertate
El nu și-a imaginat o așa realitate
Dură și în care răutatea e mai deasă
Tiparul trebuie să-l îndeplinim, spun unii
Ne așezăm masca zi de zi
Cu zâmbetu-i larg pe buze
Acțiunile oamenilor ne schimbă
Gheața-i acum cu noi
Mii de ziduri mici și mari
Ne înconjoară pe noi toți
Turnul nostru de fildeș
Ca Turnul cu Ceas din Palatul Culturii

E un loc secret, tăcut și înalt,
Unde mintea tace
Și inima se bucură

Emoțiile negative transpuse în cuvinte
Dor atât de tare... și totuși nu ai nicio ezitare
Când le spui cu voce tare.
Ca fruzele-n vânt așa se duc ele.
Pe moment nu conștientizezi cât de tare doare!
Roata e rotundă, oricum se va întoarce
Nimeni nu are nicio scăpare
Așa că vă puteți schimba oricând
Numai să vrei și să-ți dorești.
Iar egoismul să-l mai lăsați din când în când
Acea superioritate imaginară
Doar rănește în continuare
Nici nu realizezi când ești și tu rănit cu atâta
ardoare

Inima-i mai presus de toate
Trebuie doar să o ascultăm
Ea întotdeauna va fi cheia cea bună!

Daria Maria TALPĂU, clasa a XI-a B
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașul în amurg

În Copou, frunza cade ca o rugă
Și teii suspină sub cețurile moi.
În tăcerea serii, orașul se-ndrugă
Cu glasuri de umbre, cu visuri și ploi.

Cafenelele poartă povești neștiute,
Iubiri ce s-au stins în tăceri de mătase.
Și totuși rămân un dor, o virtute,
Ca-n pașii pierduți, să te regăsească.

Și trec printre case ce dorm în tăcere,
Îmbrățișând ziduri cu sufletul gol,
Căci Iașul, iubito, e dor și durere,
Un vechi manuscris ars de propriul său rol.

Palatul Culturii

Palatul e veșnic și totuși se frânge,
Cu ceasul ce plânge-ntr-un veac rătăcit,
Și-n turla de piatră lumina se stinge,
Ca un adevăr prea târziu amintit.

Prin săli, ecouri de pași rătăciți
Îmi poartă iubirea spre clipe străine,
Iar zidul de lacrimi, cu eroi învăluiți,
Îmi spune că totuși tu ești doar cu mine.

Sub geamuri înalte, prin vitraliile reci,
Am visul că încă mai pot să te chem,
Dar timpul din ceas mă învață că pleci
Și-n urmă rămâne doar dorul suprem.

Cuprins

<i>Cuvânt lămuritor</i>	<i>5</i>
-------------------------------	----------

Clasele V-VIII

Rareș CABA, clasa a VIII-a C

Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul	9
-------------	---

Daria CIORNEI, clasa a VIII-a B

Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul meu drag	11
----------------------	----

Maria MĂRGEAN, clasa a V-a A

Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Orașul meu drag.....	12
----------------------	----

Victor PREDA, clasa a VIII-a

Liceul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași

Eminescu, Steaua poeziei	13
--------------------------------	----

Antonia RUSU, clasa a VIII-a A

Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul în strofe.....	15
----------------------	----

Sebastian SAMSON, clasa a VIII-a A

Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Poveștile Iașului.....	17
------------------------	----

Matei ȘERBĂNESCU, clasa a VIII-a B
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iași.....19

Ioana VĂLEANU, clasa a VIII-a A
Liceul Teoretic „Miron Costin” Iași

Iașul20

Clasele IX-XII

Maria-Bianca ACHIREL, clasa a XI-a
Colegiul Economic Administrativ Iași

Iașul în toamnă.....23

Daniel Constantin AFTEMI, clasa a IX-a
Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Teme (în dor de Eminescu)25

Alexandra ALBU, clasa a X-a C
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Parcul visurilor27

Amalia ALECSANDRU, clasa a IX-a E
Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași

Sub pasul toamnei29

Iașul sub ploaia frunzelor.....30

Alexandra-Elena ANDRIESCU, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași, acasă31

Andreea-Amalia APOPUȚOAEA, clasa a IX-a
Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași.....32

Eliza Gabriela APOSTOL , clasa a XII-a Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Lumină-n pasul meu	33
Eliza-Ioana ARSENIE , clasa a XII-a E Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Toamna la Iași	35
Maria-Emilia ATASIEI , clasa a XI-a E Colegiul Economic Administrativ Iași	
Iașul care doare	37
Iașul pe care l-am iubit.....	40
Dorul care plouă peste Iași.....	43
Pașii prin Iașul pe care l-am pierdut.....	46
Rareș-Ionuț ATASIEI , clasa a XI-a Colegiul Economic Administrativ Iași	
Toamnă în Iași.....	48
Andrei Sebastian BERARU , clasa a XI-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iași, cu suflet de lumină.....	49
Melisa BEȘLIU , clasa a XII-a D Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iașul – oraș de dor și lumină	50
Evelina BURDUN , clasa a X-a C Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Glodenii Gândului.....	51
Gabriela Petronela BURICEANU , clasa a XII-a D Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iași – oraș de dor și vis.....	53

Crina BURLĂ , clasa a XI-a F Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iașul veșnic	55
Felicia CĂPRIAN , clasa a XI-a F Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Pământ străvechi	57
Robert CĂRĂUȘU , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iașul meu	58
Darius Andrei CHIRIAC , clasa a XI-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iași, cuib de dor și vis.....	60
Alexandra CUZUC , clasa a XI-a B Colegiul Național Pedagogic „Vasile Lupu” Iași	
În umbra clipelor risipite.....	62
Andreea-Daria DRĂGAN , clasa a X-a Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
***	66
Ștefana Ramona GAFTON , clasa a IX-a B Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iași – oraș cu frunte domoală.....	68
Andrei Daniel GRIGORESCU , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iașul – Cetatea cu suflet de dor.....	70
Cătălina GUSTEI , clasa a XII-a Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Iași, martor al timpului.....	72

Iașul sfânt.....	74
Lucian Ștefan HRIȘCĂ , clasa a X-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iașule cu flori pe plai (Poezie în stil popular).....	76
Matei Teodor HUȚANU , clasa a IX-a E Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași	
Iașul, orașul de dor.....	78
Lucian JURATU , clasa a IX-a Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iașul în ochi de basarabean	79
Corina LAZĂR , clasa a XI-a F Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Pe alei de amintiri.....	81
Eduard Constantin LUCHIAN , clasa a X-a Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Orașul dintre pagini vechi.....	82
Când orașul suspină în tăcere.....	84
Beatris MARIN , clasa a XI-a B Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iașul cel sfânt.....	86
Ioana Denisa MELINTE , clasa a XI-a F Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iași – cetate a sufletului.....	87
Andreea Bianca MIHĂILESCU , clasa a XII-A Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Iertat de tei.....	89

Maria MIRON , clasa a XI-a Colegiul Economic Administrativ Iași	
Mitropolia din Iași.....	91
Andra-Mihaela MORARIU , clasa a IX-a E Colegiul Economic Administrativ Iași	
Iașule, tu, casa noastră	93
Octombrie cel credincios	95
Bogdan-Ștefan OLTEANU , clasa a IX-a Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iașule, eu te ador!.....	96
Iulia Petronela ONALĂU , clasa a XII-a F Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iași – maraton tăcut al iubirii	98
Iașul – cetate cu suflet de dor.....	99
Andrei Ștefan OPREA , clasa a XII-a Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	
Iașul lui Eminescu, ecou printre coline	100
Roxana Ioana PALANCANU , clasa a X-a C Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași	
Iași – orașul dorului și al poveștilor.....	102
Ioana PĂDURELEANU , clasa a XI-a I Colegiul Economic Administrativ Iași	
Între azi și ieri.....	103
Lucia-Mihaela PLEȘCAN , clasa a XII-a Colegiul Național „Mihail Sadoveanu” Pașcani	
Blocuri, tramvaie, vitrine.....	105
Atenție în jur!	107

Elena Diana POPA, clasa a XI-a G

Colegiul Tehnic „Gh. Asachi” Iași

Iași, oraș de veacuri.....109

Denisa Mihaela POTÂRNAC, clasa a X-a C

Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iași – cetate de lumină.....110

Mihaela Alexandra PIU, clasa a X-a

Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași

Iașul după ploi.....112

Marina ROBU, clasa a X-a

Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași

Suflet neînțeleș.....113

Daria Maria TALPĂU, clasa a XI-a B

Colegiul Tehnic „Ioan C. Ștefănescu” Iași

Iașul în amurg.....115

Palatul Culturii116

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ

Gh. Asachi IAȘI

Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași
Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 8-10
(Galeriile Comerciale, mezanin), 700063

Telefon: (+4) 0332 110044
E-mail: contact@bjiasi.ro
Web: <http://www.bjiasi.ro/>

ISSN: 3061-5062
ISSN-L: 3061-5062